

poddać się egzaminowi, przepisane niniejszym rozporządzeniem w terminie określonym osobnym rozporządzeniem Rady Ministrów.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy wydane w przedmiocie unormowanym niniejszym rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Wzór do § 12 rozp. Rady Ministrów
z dnia 21 stycznia 1924 r. poz. 115.

L. Protokołu egzaminacyjnego.....

Świadcstwo.

Pan.....
(charakter służbowy).....
podał się w dniach
na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia
egzaminowi techniczno-administracyjnemu
z działu i złożył go
z wynikiem

Warszawa, dnia 192... r.

(pieczęć)

Komisja egzaminacyjna przy Ministerstwie Skarbu (przy Izbie Skarbowej w)

Przewodniczący Komisji:

Komisarze egzaminacyjni:

116.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 stycznia 1924 r.

o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska kategorii I państwowej służby technicznej w dziale Ministerstwa Robót Publicznych.

Na zasadzie art. 11, 12 i 116 ustawy z 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164) o państwowej służbie cywilnej zarządza się co następuje:

§ 1. Kandydaci na stanowiska kategorii I państwowej służby technicznej w dziale robót publicznych winni odbyć służbę przygotowawczą (praktykę) przewidzianą art. 12 ustawy z 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164) i złożyć egzamin przepisany niniejszym rozporządzeniem.

§ 2. Do służby przygotowawczej państwowej służby technicznej na stanowiska kategorii I w dziale robót publicznych dopuszczeni być mogą kandydaci, którzy odpowiadają warunkom określonym w art. 6 i 7 ustawy o państwowej służbie cywilnej, jeżeli wykażą się dowodem odbycia wyższych studiów technicznych względnie, o ile chodzi o geometrów, dowodem ukończonych studiów mierniczych, zakończonych przepisaniem egzaminami na wyższych uczelniach krajowych względnie zwolnieniem od wymogu przepisanego wykształcenia — po myśli art. 11 ustęp ostatni względnie art. 115 ustęp pierwszy ustawy o państwowej służbie cywilnej.

§ 3. Prośby o dopuszczenie do służby przygotowawczej należy wnosić do władzy powołanej do mianowania.

Do próśb mają być dołączone: metryka urodzin, dowód obywatelstwa polskiego, dowód ukończenia wymaganych studiów, świadectwo zdrowia, wystawione przez lekarza rządowego oraz dokładny, własnoręcznie napisany, życiorys.

Kandydaci, nieposiadający przepisanego niniejszym rozporządzeniem wykształcenia, winni równocześnie prosić o, wymienione w § 2, zwolnienie.

§ 4. Służba przygotowawcza trwa zasadniczo rok, w ciągu której kandydat winien zapoznać się z agendami należącymi do tej gałęzi państwowej służby technicznej robót publicznych, w której pełni służbę (budowy dróg, budownictwa lądowego, budownictwa wodnego, elektryfikacji lub miernictwa), zaś w ogólnych zarysach także z innymi agendami tej służby oraz z manipulacją kancelaryjno-biurową.

O wyniku służby przygotowawczej orzeka na podstawie sprawozdania bezpośredniej władzy służbowej praktykanta władza powołana do mianowania.

Sprawozdanie winno zawierać ocenę pilności i uzdolnienia praktykanta oraz jego zachowanie się w służbie i poza służbą.

W razie ujemnego wyniku służby przygotowawczej może władza, powołana do mianowania, zwolnić kandydata ze służby lub orzec przedłużenie służby przygotowawczej, jednak najwyżej na przeciąg dalszych dwóch lat. Jeżeli ponowna ocena wypadnie ujemnie, należy kandydata zwolnić ze służby.

§ 5. Po ukończeniu pierwszego, a przed upływem trzeciego roku służby przygotowawczej z dodatnim wynikiem winien praktykant poddać się egzaminowi.

Podanie o przypuszczenie do egzaminu należy wnosić w drodze służbowej do Ministra Robót Publicznych względnie do naczelnika urzędu drugiej instancji. O przypuszczeniu do egzaminu orzeka Minister Robót Publicznych względnie naczelnik urzędu drugiej instancji i wyznacza odnośnie do kandydatów pełniących służbę przy władzy naczelnej termin egzaminu i skład komisji, odnośnie zaś do kandydatów pełniących służbę przy władzach podległych władzy naczelnej — wojewoda tej okręgowej dystrykcji (wydziału) robót publicznych, przy której kandydat ma się poddać egzaminowi.

W tym wypadku właściwy wojewoda wyznacza termin egzaminu i skład komisji z pośród mianowanych — w myśl postanowień § 6 niniejszego rozpo-

rzędzenia—komisarzy egzaminacyjnych względnie ich zastępców.

§ 6. Komisje egzaminacyjne ustanawia się przy Ministerstwie Robót Publicznych i przy urzędach wojewódzkich, przy których istnieją okręgowe dyrekcje lub wydziały robót publicznych.

Minister Robót Publicznych może odstąpić od utworzenia komisji egzaminacyjnych przy niektórych urzędach wojewódzkich (dyrekcjach okręgowych robót publicznych) i przekazać egzaminowanie kandydatów z odnosnych okręgów komisjom egzaminacyjnym utworzonym przy innych urzędach wojewódzkich (O. D. R. P.).

Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i trzech komisarzy egzaminacyjnych oraz trzech zastępców.

Minister Robót Publicznych ustanawia z końcem każdego roku kalendarzowego na rok następny listę przewodniczących i komisarzy egzaminacyjnych z wyższym wykształceniem technicznym z pośród podległych mu urzędników, zaś odnośnie do komisarzy z wykształceniem prawniczym w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Jeden z członków komisji egzaminacyjnej musi mieć ukończone studia prawnicze, zaś reszta komisarzy egzaminacyjnych ukończone wyższe studia techniczne, zakończone przepisaniem egzaminami.

Przewodniczącemu służy prawo egzaminowania. Kolejność egzaminowania wyznacza przewodniczący.

§ 7. Egzamin jest pisemny i ustny. Egzamin ustny winien odbywać się w terminie trzydniowym po pisemnym.

§ 8. Egzamin pisemny polega na wypracowaniu różnych tematów z tej gałęzi służby technicznej, w której kandydat odbywał praktykę, wybranych przez komisję egzaminacyjną na wniosek poszczególnych komisarzy egzaminacyjnych.

Przy wyborze przedmiotu winna komisja baczyć na to, aby kandydat o zwykłym uzdolnieniu mógł wypracować zadanie w przeciągu sześciu godzin. Egzamin nie może w żadnym razie trwać dłużej, niż osiem godzin.

Egzamin pisemny odbywa się w lokalu urzędowym pod nadzorem jednego z członków komisji lub innego wyznaczonego urzędnika. Kandydat winien mieć możność korzystania ze zbioru ustaw i rozporządzeń; wszelka inna pomoc, w szczególności porozumiewanie się kandydatów między sobą lub innymi osobami, jest wzbronione.

Kandydat po ukończeniu wypracowania przed opuszczeniem lokalu urzędowego oddaje je urzędnikowi sprawującemu nadzór, który stwierdza na wypracowaniu czas rozpoczęcia i ukończenia opracowania i zabezpiecza wypracowanie przez opieczetowanie przed możliwymi późniejszymi zmianami.

Egzamin pisemny może się odbywać równocześnie z kilku kandydatami.

§ 9. Przedmiotem egzaminu ustnego jest: dokładna znajomość ustaw i przepisów danej gałęzi fachowej oraz znajomość ogólna ustaw i rozporządzeń innych gałęzi służby robót publicznych;

znajomość ustaw i przepisów o kontroli państwowej;

znajomość przepisów ustawy przemysłowej i lasowej—głównie w tych jej częściach, które mają związek z państwową służbą robót publicznych—oraz przepisów o ubezpieczeniu robotników od wypadków i o kasach chorych;

znajomość ogólnych zasad rachunkowości państwowej i buchalterji.

Ponadto ogólna znajomość:

ustawy konstytucyjnej,

ustroju i zakresu działania władz i urzędów tudzież przepisów o państwowej służbie cywilnej, dyscyplinarnych, o uposażeniu, emerytalnych oraz innych przepisów dotyczących urzędników i niższych funkcjonariuszów administracji politycznej.

Komisja egzaminacyjna może zwolnić kandydata od egzaminu z przepisów dotyczących ogólnych zasad rachunkowości i buchalterji, jeżeli kandydat wykaże, że przedmioty te wchodziły w zakres jego studiów i że złożył z nich przepisane egzaminy.

Prócz tego, winien kandydat przy egzaminie ustnym uzasadnić załatwienie tematów egzaminu pisemnego.

Komisja egzaminacyjna winna zwrócić przedewszystkiem szczególną uwagę, czy i w jakim stopniu kandydat posiada zdolność pojmowania i praktycznego zastosowania obowiązujących ustaw i przepisów.

Egzamin ustny odbywa się z każdym kandydatem osobno i nie może trwać dłużej, niż dwie godziny.

§ 10. Jeżeli komisja egzaminacyjna uzna wypracowanie pisemne jednomyślnie za nieudane, uważa się egzamin za niezłożony i bez egzaminu ustnego oddala się kandydata ze stopniem „nieodstatecznym”.

W przeciwnym razie po odbyciu egzaminu ustnego stwierdza się wynik z równomiernem uwzględnieniem pisemnego i ustnego egzaminu.

Wynik egzaminu oznacza się stopniami:

- 1) „bardzo dobry”, jeżeli kandydat wykazał wybitną i bardzo dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych;
- 2) „dobry”, jeżeli kandydat wykazał dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych;
- 3) „dostateczny”, jeżeli wiadomości kandydata są wystarczające;
- 4) „nieodstateczny”, jeżeli wiadomości kandydata nie są wystarczające.

W razie nieodstatecznego wyniku egzaminu komisja oznacza termin powtórzenia egzaminu. Termin ten nie może być krótszy, niż pół roku, nie dłuższy zaś, niż rok.

W razie ponownego nieodstatecznego wyniku egzaminu powtarzać nie wolno.

Uchwaly komisji egzaminacyjnej zapadają większością głosów i są ostateczne. Egzaminatorzy głosują według kolejności, w jakiej egzaminowali, poczem ostatni daje głos przewodniczący.

§ 11. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół, do którego wpisuje się skład komisji egzaminacyjnej, tematy egzaminu pisemnego i ocenę wypracowań, pytania egzaminu ustnego i ocenę po-

szczególnej odpowiedzi tudzież uchwałę komisji co do wyniku egzaminu.

§ 12. Na dowód poddania się egzaminowi otrzymuje kandydat świadectwo urzędowe, wystawione przez komisję według dołączonego wzoru.

Świadectwo ma być podpisane przez przewodniczącego komisji i komisarzy egzaminacyjnych oraz zaopatrzone pieczęcią z godłem państwowem o treści następującej: „Komisja egzaminacyjna dla egzaminu w państwowej służbie technicznej działu robót publicznych przy Ministerstwie Robót Publicznych (przy urzędzie wojewódzkim w)”.
 § 13. Kandydatom, którzy pełnią służbę nie w siedzibie komisji egzaminacyjnej i poddają się po raz pierwszy egzaminowi, należą się normalne diety i zwrot kosztów podróży.

§ 14. Co do urzędników piastujących obecnie stanowiska administracyjne w służbie państwowej postanawia się:

1. Zwolnieni są od obowiązku złożenia egzaminu:

a) urzędnicy III stopnia służbowego;

b) urzędnicy, którzy przed wstąpieniem do służby państwowej polskiej pozostawali na stanowiskach technicznych, odpowiadających stanowiskom referendarskim w służbie państw zaborczych (względnie Wydziału Krajowego) i uczynili zadość wymaganiom stawianym w tych państwach do uzyskania stałej posady, w szczególności złożyli obowiązujący tam egzamin praktyczny oraz ci urzędnicy, którzy rozpoczęli dopiero służbę w Państwie Polskiem i złożyli egzamin praktyczny na podstawie obowiązujących jeszcze ustaw państw zaborczych.

2. Minister Robót Publicznych zwolnić może od obowiązku składania egzaminu urzędników IV, V i VI stopnia służbowego, którzy posiadają wykształcenie wyższe zakończone przepisaniem egzaminami, pozostają bez przerwy przynajmniej od lat dwóch w państwowej służbie administracyjnej i mają dobrą kwalifikację, stwierdzoną, o ile chodzi o urzędników VI stopnia służbowego, przez komisję kwalifikacyjną, o ile zaś chodzi o urzędników IV i V stopnia służbowego przez Ministra Robót Publicznych. O udzieleniu zwolnienia zawiadamia Minister Robót Publicznych Prezesa Rady Ministrów.

3. W wyjątkowych wypadkach Minister Robót Publicznych zwolnić może od obowiązku składania egzaminu urzędników IV, V i VI stopnia służbowego, którzy pozostają bez przerwy przynajmniej od lat trzech w państwowej służbie administracyjnej, a zajmując stanowiska samodzielne i kierownicze z wymogów wymienionych w punkcie 2 nie posiadają wykształcenia wyższego, jednak posiadają co najmniej pełne wykształcenie średnie z egzaminem dojrzałości. O udzieleniu zwolnienia zawiadamia Minister Robót Publicznych Prezesa Rady Ministrów.

4. W pozostałych wyjątkowych wypadkach Rada Ministrów może indywidualnie na umotywowany wniosek Ministra Robót Publicznych zwolnić od obowiązku

złożenia egzaminu niektórych urzędników zajmujących stanowiska administracyjne kategorii I.

5. Wszyscy inni urzędnicy pełniący służbę administracyjną na stanowiskach kategorii I winni poddać się egzaminowi przepisanej niniejszym rozporządzeniem w terminie określonym osobnym rozporządzeniem Rady Ministrów.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą dotychczasowe przepisy wydane w przedmiocie unormowanym niniejszym rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*

Wzór do § 12 rozp. Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r., poz. 116.

L. Protokołu egzaminacyjnego —————

Świadectwo.

Pan _____
(charakter służbowy)

poddał się w dniach _____
na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia _____
egzaminowi w państwowej służbie technicznej działu Ministerstwa Robót Publicznych i złożył go z wynikiem _____

Warszawa, dnia _____ 192__ r.

Pieczęć

Komisja egzaminacyjna przy Ministerstwie Robót Publicznych (przy Urzędzie Wojewódzkim w _____)

Przewodniczący Komisji:

Komisarze egzaminacyjni:

117.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 22 stycznia 1924 roku

w przedmiocie utworzenia okręgowego urzędu ziemskiego na obszarze województwa śląskiego.

Na mocy art. 8 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o zakresie działania Ministra Reform Rolnych i o organizacji urzędów i komisji ziemskich (Dz. U. R. P. № 90 poz. 706) zarządza się co następuje:

§ 1. Tworzy się okręgowy urząd ziemski śląski z siedzibą w Katowicach, obejmujący wszystkie powiaty województwa śląskiego.